

redning torde erfordras, att sjömanshusen samt handels- och sjöfarts-nämnderna lemnas tillfälle att i ämnet sig yttra, föränlåtes Riksdagen i underdånighet anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t för Riksdagen framlägga förslag till den ändring af Sjölagen, hvartill förhållandena må föranleda.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 10 Maj 1876.

N:o 60.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 Maj 1876.

— — — — Andra Kammaren den 11 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, rörande förändrade föreskrifter för hushållningen med statens skogar.

(Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 3) Utlåtande N:o 26 och Första Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 1) Utlåtande N:o 10).

S. A. K.

Hos Riksdagen hafva förslag blifvit framställda, åsyftande sådana förändringar i förordningen om hushållningen med de allmänna skogarne i riket den 29 Juni 1866, att staten må erhålla alla de inkomster nämnda skogar kunna lemna, samt att boställsinnehafvares och arrendatorers rätt att förfoga öfver den skog, som växer å boställe eller å andra statsverket tillhöriga egendomar inskränkes så, att skogens afverkning till husbehof endast efter behörigen verkställd utsyning beviljas; och har till stöd för dessa förslag blifvit andraget att, ehuru nödvändigheten fordrade, det

staten för bestridande af städse ökade utgifter begagnade den rikliga inkomstkälla, staten i sina skogar egde, det likväl hittills visat sig, att, sedan omkostnaderna för skogarnes förvaltning afdragits, behållningen af desamma uppgått till ett jemförelsevis ringa belopp, hvilket missförhållande till stor del förmenades hafva sin grund deri, att gällande stadganden rörande vården om de allmänna skogarne i förevarande afseende vore felaktiga eller bristfälliga, härledande sig detta deraf, att nära tjugo år förflutit sedan grunderna för ofvan åberopade författning utgjorde föremål för representationens pröfning och att under denna tid många på skogsväsendets ordnande synnerligen inverkan de sociala förändringar inträffat, i hvilket afseende uppmärksamheten särskildt borde fästas på de nya förhållanden, som uppstått derigenom att de civile och militäre embetsmännen dels redan frånträdtt dels komma att efter hand frånträda de dem på lön tilldelade boställen, hvilka, allt efter som de indragas, skola för statens räkning till arrendatorer öfverlätas; hvarjente den mening uttalats, att, sedan presterskapets löneinkomster numera blifvit nära nog öfverallt i riket reglerade, det syntes obehöfligt och origtigt att all den afkastning af skog från ecklesiastika boställen, som ej tillfölle innehafvarena, skulle enligt 1866 års skogsförordning till presterskapets löneregleringsfond ingå. — I fråga åter om boställsinnehafvares och arrendatorers rätt att förfoga öfver skogen å boställe eller annan statens fasta egendom vore genom nyssberörda författning dem medgifvet att utan utsyning till husbehof använda skogen; och då jemväl äldre stadganden i förevarande afseende lemnat lika vidsträckt rättighet, hade följden blifvit, att de skogar, som hörde till statens boställen samt till andra allmänna hemman och lägenheter, blifvit i högsta grad medtagna, så att, om nu gällande stadganden icke blefve ändrade och berörda rättighet inskränktes, det med skäl kunde antagas, att omförmälda skogar skulle allt mer och mer förödas; och slutligen att, derest regelbunden hushållning icke genomfördes och skogen ställdes under skogsstatens omedelbara vård och förvaltning, det vore att befara det skogarne helt och hållet utrotades, synnerligast som boställsinnehafvarne och arrendatorerne af statens domäner icke kunde hafva intresse i att skogen vårdades i vidsträcktare mån, än att densamma under deras besittningstid försloge till fyllande af deras behof.

Redan i en underdånig skrifvelse den 30 November 1863 uttalade Rikets Ständer den åsigt, att det vore med billiga anspråk förenligt, att Kronan, ehvad hon åtog sig hushållningen med skogarne å boställena eller förbehölle sig kontrollen å densamma, tillerkände sig hälften af skogens afkastning, men då betänkligheter mötte ur den synpunkten, att

dels, genom ett beslut att till Kronan indraga någon del af de ecklesiastika bostälленas afkastning, intrång skulle synas hafva skett i presterskapets privilegier, dels enahanda åtgärd i afseende på militie-bostälлена, hvilka af ålder ansetts vara genom indelningsverket för alltid anslagna till de särskilda regementena och corpserna, skulle synas förminska de militäre embetsmäns rätt, hvilka ingått i krigstjenst under förutsättning att löningsfonderna skulle varda bibehållna vid all den jordegendom, från hvilken deras inkomster härflöte; ansåge Rikets Ständer, att Kronan borde till presterskapet och militärcorpserna afstå hela sin andel i de ecklesiastika och militära bostälлена afkastning till förbättrande af dit hörande embetsmäns lönevilkor; likväl förmenade Rikets Ständer, att ett sådant förfogande icke uteslöte möjligheten att framdeles, sedan de särskilda korporationernas och corpsernas behof af inkomster på annan väg blifvit fyllda, i sammanhang dermed till statsverkets och skogsstyrelsens omedelbara disposition indraga den ifrågavarande andelen af boställsskogarnes afkastning.

I betraktande häraf, och då numera alla civila och militära bostälлен redan blifvit eller komma att efter hand varda indragna, och då det hinder mot att staten öfvertager de ecklesiastika bostälлена skog, hvilket kunde anses ligga i presterskapets privilegier, enligt Riksdagens åsigt, icke vidare förefinnes, sedan presterskapets löneinkomster blifvit reglerade; då ofvan omförmälda löneregleringsfond icke längre torde vara i behof af skogsmedel, som inflyta från de ecklesiastika bostälлена, och då förändrade föreskrifter rörande boställsinnehafvares och arrendatorers af Kronans egendomar dispositionsrätt öfver den egendomarne tillhörande skog uppenbarligen af behofvet påkallas, på det statens högst värderika skogstillgång må blifva väl vårdad, har Riksdagen funnit, att all afkastning från statens skogar, så fort ske kan, och så framt annans rätt dermed ej förnärmas, bör ingå till statsverket, och att vid statsegendomars blifvande utarrendering skogen ej må af arrendator eller boställsinnehafvare fritt disponeras, utan, der sådan är dem till husbehof förbehållen, den endast efter utsynning varder dem tilldelad; anhållande Riksdagen, det Eders Kongl. Maj:t tacktes låta vidtaga i nu angifna riktning gående förändringar uti nämnda förordningen af den 29 Juni 1866.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 11 Maj 1876.
